Ч. 38 (13.277). Львів, пятниця 17. лютого 1933. Opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Академія в честь Богдана Лепкого.

Львів, 15. II. 1933

В середу 15. ц. м. в год. 12. в пол. у салі Театру Ріжнородностей у Львові відбулася заходами Т-ва письменників і журналістів ім. Франка святочна академія в честь Богдана Лепкого з нагоди його 60-ліття. Академія зібрала таку численну публику, що велика театральна саля і II балькон були вщерть повні. Цією масовою участю у святі львівське українське громадянство найяскравіше виявило свою велику пошану для Ювилята та факт його величезної популярности.

Академію відкрив заст. голови Товариства письменників і журналістів ред. *В. Мудрий* сердечним привітом від Т-ва для Ювилята, висловлюючи радість, що Ювилят особисто найшовся в цій хвилині серед львівської громади. Зазначив, що метою цього свята — спільно з великим письменником пережити кілька хвилин, підбадьорити його в його побуті на чужині та самому зберігти гарний спомин. *Хор „Сурма"* бадьорим „Не хиляйте вниз прапора" почав концертову частину академії. Лірична пісня „Часом тужу за собою" піддержала теплий настрій свята. У трохи іншу нуту вдарив колишній член „Молодої Музи" *Василь Пачовський*, який явився на концерті всупереч первісній вістці, що він недужий (наслідком тої вістки п. Пачовського мав заступити пос. Остап Луцький). Прелеґент порушив численні проблеми української історії і літератури, підкреслюючи творчі мотиви літературної діяльности Богдана Лепкого і спиняючися довше на „Молодій Музі". На жаль — надто довга промова почала вже дещо томити слухачів, які зовсім зрозуміло, на академіях-концертах не люблять довгих рефератів. З черги оп. арт. п-і *Марія Сокіл* при фортепяновім супроводі Антона Рудницького відспівала три пісні, з яких дві — „Вечором у хаті" та „У лісі" — композиції В. Барвінського, — одна — „Осінь 1915" — композиції Антона Рудницького. Її витала і прощала буря оплесків, дарма, що камеральний та мало ефектовний характер тих пісень не давав змоги розвинутись її голосові в усій його силі та широкій скалі. П. *Ґеник-Березовський* уперше у Львові дав себе пізнати, як рецитатор. В його деклямації може дещо перемагали чисто зовнішні модуляційні ефекти над глибіню думки прегарного твору „Над рікою", а проте цілість зробила сильне враження, яке проявилося оплесками, що викликали рецитатора вдруге. Центральною точкою другої частини програми був сольоспів оп. арт. **М. Голинського,** який у піснях „Черемоше, брате мій" та „Червоний кінь" (композиції Балтаровича) пригадав слухачам знову свій чудовий блеск голосу та його рідко зустрічну силу. Звучний і милий „Був май на небі" Лепкого-Нижанківського у супроводі фортепяну і скрипки **(п. І. Козулькевича)** закінчив програму. Зворушення обхопило публику, коли сам до краю зворушений Ювилят особисто дякував організаторам та виконавцям академії і в своїйноторійній скромности складав привіт усім його попередникам, корифеям і діячам української літератури.

ік.

Присуд у розправі О. У. Н.

В середу, шестого дня розправи, предсідник ради. Тертіль подав резіме, після чого присяглі судді пішли на нараду. Нарада та протягнулася дуже довго, бо присяглим суддям поставлено аж 28 питань. Щойно в год. 2.30 попол. лава присяглих вернулась на салю і її представник проголосив такий вердикт:

На перше питання зі статті 93 § 1 С (приналежність до ОУН): дотично обв. Турковського 10 так, 2 ні; Панаса 8 так, 4 ні; Стадника 8 так, 4 ні; Добриволи 8 так, 4 ні; Олекси Метельського 11 так, 1 ні; Тильчака 8 так, 4 ні; Гаврила Метельського 5 так, 7 ні; Бровчука 3 так, 9 ні; Фіка 6 так, 6 ні; Шуста 5 так, 7 ні; Низдропи 9 так, 3 ні; Намаки 4 так, 8 ні; Когута 3 так, 9 ні; Ґудза 3 так, 9 ні.

На питання зі статті 93 § 1 (поширювання летючок ОУН): дотично обв. Олекси Метельського перше питання 10 так, 2 ні, друге питання 11 так, 1 ні; дотично обв. Тильчака I. питання 8 так, 4 ні, II. питання 7 так, 5 ні; дотично обв. Фіка I. питання 9 так, 3 ні, II. питання 9 так, 3 ні; дотично обв. Шуста I. питання 9 так, 3 ні, II. питання 9 так 3 ні; дотично обв. Низдропи 11 так, 1 ні; дотично обв. Намаки 7 так, 5 ні; дотично обв. Кравчука 1 так, 11 ні; дотично обв. Кушніра 12 ні.

На питання про співучасть у замаху на Загирку: дотично обв. Тильчака 8 так, 4 ні; дотично обв. Гаврила Метельського 8 так, 4 ні.

Після того трибунал відбув нараду і в год. 3.20 проголосив присуд, яким засудив: **обв. Василя Турковського на 4 роки вязниці, обв. Теодора Панаса на 2 роки вязниці, обв. Павла Стадника на 2 роки вязниці, обв. Йосафата Доброводу на 2 роки вязниці, обв. Олексу Метельського на 4 роки вязниці** (а що він відбуває вже кару досмертної вязниці за замах на Затирку, то йому проголосили знову лучний вирок на досмертну вязницю), **обв. Осипа Тильчака на 5 літ вязниці, обв. Гаврила Метельського на 2 і пів року вязниці, обв. Олексу Фіка на 1 рік вязниці, обв. Осипа Шуста на 1 рік вязниці, обв. Михайла Низдропу на 2 і пів року вязниці, обв. Дмитра Намаку на 6 місяців вязниці.** Увільнені: **Михайло Бровчук, Олександер Ґудз, Дмитро Когут, Осип Кравчук і Михайло Кушнір.**

Всім засудженим врахували до кари слідчий арешт, у якому вони сиділи майже всі від перших днів квітня 1932. Разом з ними вийшов також на волю обв. Намака, що присуджену йому кару 6-місячної вязниці сконсумував давно. Засуджені на рік вязниці Олекса Фік та Осип Шуст вийдуть на волю в перших днях квітня ц. р.

—o—

Банки оголосили мораторію.

БЕРЛІН, 15. II. ПАТ. З Нюйорку прийшла вістка, що ґубернатор стейту Мішиґен оголосив 8-денну мораторію для банків у стейті Мішиґен. Причиною мораторії банкроцтво концерну Форда. Форд від 1932 р. так сильно заанґажувався в Юніон Ґвардіен Банку, що можна було цю інституцію вважати його приватним банком.

Від суботи радили безупину, якби то здержати рун на цей банк. Ще не вдалося наслідком контракції конкуренційних підприємств Дженерел Мотор Трост.

Тому що Юніон Ґвардіен Банк це головний банк усього стейту Мішиґен, а його банкроцтво моглоб потягти за собою рун багатьох менших прив. банків, ґубернатор після зірвання переговорів не мав іншого виходу, як оголосити 8-денну мораторію для всіх банків у стейті Мішиґен. Зачувати, що здержані виплати заморозили суми, що доходять до 1 міліярда 200 міл. долярів. Мораторія захопила 500 банків і кас ощадностей. Зараз після оголошення мораторії в Вашинґтоні відбулася нарада під проводом през. Гувера й держ. секретаря Мілса та ґубернатора Фед. Рез. Борду Меера, щоби не допустити до повного банкроцтва банків у стейті.

У Детройті настав великий хаос у грошовому обізі. Загалом не хочуть приймати чеків. Поліційні відділи пильнують кас більших підприємств. Фед. Рез. Банк у Шикаґо вислав до Дітройту транспорт золота вартости 20 міл. дол. Під сильною поліц. ескортою.

Нині державні та міські каси в Детройті не могли виплатити платень службовцям і робітничих зарібків. На ам. біржах занотували дуже велику знижку курсів. Рівночасно з банками оголосили мораторію ґазівні, електрівні й інші підприємства в стейті Мішиґен.

БЕРЛІН, 15. II. Причиною заломання банків у Детройті є те, що Форд відмовився приняти кредити від Фін. Реконструкшен Корпорейшен. Інші інституції загрожені в цьому банку, як Дженерел Мотор і Хріслер згодилися приймати дальші кредити. Форд відкликав своїх депозитів на 7 і пів міліона долярів.

—o—

Зі сойму.

НАРАДИ НАД САМОВРЯДНИМ ЗАКОНОМ.

У середу радив сойм далі над проектом самоврядного закону. Маршал обмежив час промов у дискусії до 15 хвилин. Пос. **Загайкевич** (Український Клюб) мотивував внесення свого Клюбу, щоби скреслили в 2. і 3. уступі, а також у дальших постанови, що війти мають володіти польською мовою в слові та письмі. При цьому покликався на промову посла д-ра Левицького.

В дискусії до 9. уступу проекту закону пос. **Чукур** (укр. рад.) став відчитувати промову. Маршал: Прошу не читати, а промовляти. Пос. **Чукур:** Прошу п. маршала взяти під увагу це, що я не володію добре польською мовою. **Маршал:** Добре, можете читати далі.

Після промови пос. Чукура вплинуло внесення перервати дискусію над цим уступом. Пос. Дібоа закинув, що посли з ББ ті самі практики, що й у комісіях, приноровлюють у соймі, перебичовуючи все. На повазі цього сойму їм нічого не залежить. Голоси з ББ: То забирайтеся. Пос. Дібоа: Це все ординарна комедія. Маршал прикликає посла Дібоа до порядку із записанням до протоколу.

Внесення про перервання дискусії таки ухвалили.

При кожнім майже уступі відбувалися подібні розмови як повища. При читанні уст. 1 прийшло до великої авантюри. Пос. Мазур (енд.) заатакував проурядовий табор та заявив: Ви програли на цілій лінії, не маєте права до зах. земель. Ці слова викликали крики й протести на лавах ББ, що тревали до кінця промови того посла.

Дискусія покінчилась щойно в год. 1.15 після півночі. До кінця дискусії виголосили 82 промови. З цього ППС 9 промов, Стр. Нар. 25, Клюб Нар. 40, українці 4, жиди 4.

В год. 1.45 голосування ще тревало. Посли Стр. Людового зажадали поіменного голосування. Маршал не згодився. На це пос. Стронський (Н. Д.) заявив, що таке зарядження маршала противиться сойм. реґулямінові.

Вся опозиція демонстраційно вийшла зі салі. Голосування йшло далі при участи послів ББ. і жидів.

—o—

СПОРТ.

КРАЄВІ ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ.

В неділю дня 19. ц. м. рано, відбудуться краєві лещ. змагання в бігу на 18 км. для мущин і 8 км. для пань. Останній речинець зголошень в пятницю між 19—20.30 год. в домівці К. Л. К. Ринок 43. „Земля". Пригадується усім змагунам (кам), що без посвідки лікарських оглядин не будеться допускати до змагань. Вечором в год. 20. відбудеться в салі Яд Харузім вул. Бернштайна 11 „роздача" нагород і чайний лещатарський вечір.

Лєндєль проти Польщі.

(Кореспонденція з Америки.)

Мадярське імя — Еміль Лендель, в нашому значінні поляк, дісталося тепер на стовпці американських газет як синонім ненависти проти Польщі. Минулого літа він відвідав Европу, простудіював докладно відносини в Польщі, заїхав навіть до Підлютого в Галичині. Переглянув історію середньої Европи найновіших часів і з тим матеріялом вернув до Америки. Дві праці вийшло зпід його пера потім, найсвіжіша „Кипучий Казан", книжка на 250 сторін друку.

З поетичним талантом написав він вступне слово до своєї розвідки „Однієї осінньої днини воскресили Польщу". Вона заклялася, що перемінить у живу дійсність горячі постанови беззвіздної ночі. Мала бути створена не лише нова країна, але ціла метода думання. „Дух негації", оце марево поневолених народів, мав перемінитися в „духа творчости". Політика гнету, на яку були виставлені поляки під трьома цісарями, мала дати інспірацію до приятельського співділання всіх громадян вільної республики. Ось являлася талановита нація, з якої аж бухала енергія творчости, щоби переняти провід на сході Европи і оправдати довіря тих, що ніколи не втратили надії на славне воскресення. Месіянічна віра Польщі в її місійну силу, яку проповідував її найбільший поет, Адам Міцкевіч, мала бути кличем до нової політики... „Новий Єрусалим, що творився над берегами Висли, а Вавель мав бути вістуном нових ідей..."

Після такого вступу треба було подати контрасти, які автор заважив у новій державі. Але Лендель хоче бути справедливим і не звалювати всієї вини за невдачу з експериментом на польський нарід. Він представляє наперед труднощі, яких підняласе Польща в самих початках, а яких вона не могла поконати. Ті труднощі, хоч і менші, походили з того, що нова держава була механічно заліплена з останків ріжних держав і вже те саме дало їй такі клопоти, яких не мала ніодна нація. Але, каже Лендель, її труднощі належали до менших. Більшими, ба навіть непереможними труднощами Польщі називає автор її приміщення серед двох проблемів, для неї зовсім чужих. Ті проблеми походять від її сусідів на сході й заході. Польща мала бути або абсорбуючим чинником для тих проблемів, або посередником. Одно й друге їй не вдалося і тепер вона в великих клопотах.

Щойно по такім переході вказує Лендель на правдивий стан річей в Польщі. Але представляє все так, що цензор певно не пропустив би цього опису. А після загального перегляду внутрішньої політики автор приходить до сумного висновку для Польщі.

А потім у вісьмох розділах подає причини до своїх висновків. Кожний розділ призначений іншій справі, а крім того є ще уступи про загальні події. Розбирає автор основно такі питання: „1. Польського коридора (найбільше замітної болячки на сході"). 2. Вільного міста Данціґа. 3. Литовської границі. 4. Білоруської проблеми. 5. України, відомої також під назвою Рутенії або Східної Галичини. 6. Жидівського ґетта, в якім геній живе життям божевільного чоловіка, коли втрачена надія почути розчарування іззa Палестини."

Щоби ввести згадані справи, Лендель подає вислів Льойда Джорджа: „Польща має пять Альзацій-Льотарингій: Коридор, Горішній Шлеськ, Вильно, Україна і Білорусь". А потім таким характеристичним зворотом подає короткий спосіб повстання польської держави. Дмовський, Падеревський і Пілсудський заключили тріюмвірат, хоч і не любили себе. Але кожний з них окремо був любимцем Жоржа Клемансо. І той їх тримав укупі. Дуже влучно вводить на сцену Пілсудського. Про нього каже: Від німців (у вязниці) він навчився „наступу на схід". Велика Польща може одного дня злучити Балтик з Чорним Морем. То чому Київ, а може й Одеса, не малиб належати до Польщі? Треба було лише чоловіка, який показав би, як покінчити з хаосом на сході? Тим чоловіком був Пілсудський. Чому він не мав би повторити геройських подвигів колишнього Івана Собеського? Лише, що замісць колишньої турецької небезпеки, тепер треба було поликатися на російський більшовизм!

Обемом і докладністю інформацій українська справа є другою в книжці Лендєля після коридора. Але дуже цікавий спосіб введення української справи на сцену. Це діється в розділі VII., названім „Кімната страхіття". Коридорі париського готелю Крійон аж рояться від петентів (просячих). Це резиденція Апостола Самовизначення Народів... Він дістав письмо від недійних українців з просьбою Рея Стеннарда Бейкера для признання їм права управляти самим собою. Вони бажають ввести українсько-американські ідеали, правління та американську систему виховання в себе. Українські делеґати ждали на коридорі готелю Крійон. Остаточно їх допустили до президента. „Ми прийшли від імені сорок міліоні увкраїнців" — кажуть делеґати.

— Що за диво? — Поглянув президент на українських представників, дав їм десять мінут часу на вичислення жалів із сотки літ і відпустив.

— Але щож тут злого з поляками? — подумав президент. Що міг Вилсон зробити проти Падеревського. Полковник Гавс також був прихильний великому піяністові... Результат: у листопаді 1918 р. Мирова конференція віддала Східну Галичину полякамм, а опісля ще далa дозвіл вжити армії Галлера на „прогнання розбишаків з краю".

Потім дуже старанно переходить Лендель історію Сх. Галичини під новим правлінням і доводить її аж до ліських подій.

Але подає докладно хід своєї конференції з митроп. Шептицьким у Підлютім і на цій основі зясовує ідеал української нації, її число, розвій і невдачі. А від себе вичисляє з драматичним талантом всі заходи правительства, які довели аліянтів до цілковитого віддання Галичини Польщі.

Треба розпоряджати справжнім публіцистичним талантом, щоби так ясно і так вірно представити долю українців, як це зробив Лендель. Якби це писав українець, то мабуть був би через скромність не представив так докладно і з такою гіркістю положення українського народу на західних землях.

Книжка Лендeля вказує, що українська справа перестала бути справою самих українців. Вона вже стала всесвітнім питанням. Тепер лише час ще й українцям самим відповідно заговорити перед міжнародніми чинниками.

Д-р Семен Демидчук.

*) The Cauldron Boils. — by Emil Lengyel. New York 1932 Linkoln. Mac Keach. Publisher.

Україна й Крим в 1917---1918 рр.

(На підставі спомину б. міністра справедливости Криму п. Олександра Ахматовича.)

Спомин цей п. н. „Траґедія кримських татар" видрукований в І-му томі Татарського Річника ст. 256 (Вильно 1932 р.) Деякі частини спомину передаємо в дослівному перекладі, інші ж у вільному скороченні.

Крим, покликуючи до життя свою суверенну державу (1917 р.), з почуттям правдивого признання й захоплення привитав універсал Центральної Ради У. Н. Р. з 9. XII. 1917 р., в якому Центральна Рада, між іншим, проголосила, що „Крим — для кримців". Ця декляpація підбадьорила кримських татар з тої простої причини, що Україна була одинокою державою, з якою Крим мав сухопутну границю. Пізніші події змінили відносини України до Криму. Україною, по проґнанні більшовиків, кермували українські патріоти дуже коротко. Вона скоро попала під чуже панування, що не визнавало ані вільсонівської засади, ані декляpації Центральної Ради з 9. XII. 1927 р. Гетьман Скоропадський *не думав і не чув по українськи**). Він не визнавав засади „Крим для кримців".

Уряд гетьмана Скоропадського з Лизогубом на чолі відразу почав з кримською республикою митну війну. Він зачинив границю між Україною і Кримом для експорту кримських продуктів і таким чином почав руйнування економічних підстав Криму. Не помагали ніякі дипльоматичні інтервенції. Положення кримської держави з дня на день погіршувалось, головно з тої ж причини, що жнива пшениці, кукурудзи й проса наслідком посухи цілковито завели. Так само не було в краю ані паші ані бараболь. Все це завжди імпортували з України. Так начальник німецьких військ, які окупували Крим, ґенерал Кох, як і міродайні чинники в Берліні, за особистою інтервенцією кримського міністра заграничних справ, Джафара Сейдамета, впливали на гетьмана Скоропадського, щоби відкрив границі, тим більше, що і Крим і Україна прямували до урегульовання політичних взаємин. Одначе начальна команда німецької окупації не заняла виразного становища, на яких умовинах Крим і Україна мають управильнити свої міжнародні відносини. В однім із листів до премієра Криму ген. Сулькевича, Кох висловився про унію, в якій чолове й домінуюче становище занялаб Україна.

Автор спомину і тодішний міністр справедливости О. Ахматович (сьогодні сенатор з Б. Б. В. Р.) письменною декляpацією заявив раді міністрів Криму, що на його думку Крим міг би заключити з Україною лише таку умову, яка згідно з духом міжнародного права малаб назву унії держав (Австро-Угорщина і т. п.) або федерації, при якій кожна з тих держав захowалаб свою державну незалежність і мала можність правно виступати в міжнародньо-правних відносинах. Рада міністрів Криму приняла й одобрила внесок Ахматовича, а начальна команда німецьких окупаційних військ піднялась посередництва між Кримом та Україною. Згідно з запрошенням українського уряду, кабінет ґен. Сулькевича рішив (15. вересня 1918 р.) вислати 4 членів уряду до Києва. На чолі делеґації поставлено мін. спр. Ахматовича. У програмі були: переговори економічної натури та евентуальне заключення політичного пакту. На першому засіданні показалось, що виделеґована гетьманом Скоропадським комісія не мала відповідної повновласти для ведення переговорів з делеґацією Криму. Тим-то і перше засідання скінчилося нічим. Друге засідання, під проводом премієра гетьманського уряду Лизогуба, почалося від того, що відчитано ухвалу української ради міністрів про тимчасову перерву митної війни і вислухано кримського проекту політичного договору Криму з Україною. Проект зреферував Ахматович. По довшій мовчанці заявив голова комісії, що пропозиція кримської делеґації не відповідає постулятам гетьмана. Зі своєї сторони поставив він проект, щоби Крим зредукував свої домагання до автономії в справах релігійних і культурно-освітних. У відповідь заявив п. Ахматович, що кримська делеґація, по думці обовязуючої її інструкції уряду може приступити до переговорів тільки при застереженні збереження суверенности кримської держави. Тим і скінчилось засідання. Другого дня зложив п. Ахматовичеві візиту адютант гетьмана Скоропадського, з походження туркмен-музулманин. У розмові, між іншим, жалував він, що дорогий йому Крим лишається далі без союзу з могутньою Україною, — при тім додав, що гетьман Скоропадський бажав би особисто поконферувати з п. Ахматовичем. Цей останній заявив, що для добра обох держав він готов порушити це питання особисто з гетьманом. І дійсно, того самого дня, запрошений гетьманом, зложив йому п. Ахматович прощальну візиту. Підчас візити порушено справу евентуального політичного договору між Кримом і Україною. В розмові повторив гетьман те все, що говорив Лизогуб. Візита не відновила переговорів.

Так покінчились проби політичного порозуміння між Кримом і Україною.

На підставі описаного — кінчить п. Ахматович — переконалися кримські татари, що гетьман Скоропадський, всупереч ідеольоґії українського народу, уважав Крим за провінцію України а не за воскреслу кримську державу.

Подав **Мих. Данчин**

*) Підчеркн[illegible] аше (М. Д.)

Діяльність Українського Академічного Комітету в Празі за 1932 рік.

Український Академічний Комітет повстав у Празі у 1925 р. з метою обороняти інтереси української науки перед культурним світом та репрезентувати українську науку в Міжнародній Комісії інтелектуальної співпраці при Лізі Націй. До складу Українського Академічного Комітету входять тепер такі установи й організації: Український Університет в Празі, Українська Господарська Академія в Подебрадах, Український Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова в Празі, Український Науковий Інститут у Берліні, Українська Академія Мистецтва в Празі, Українське Правниче Товариство в Чехословаччині, Спілка українських лікарів у Чехословаччині, Українська група міжнародньої університетської федерації для Ліги Націй, Українське Товариство прихильників книги в Празі, Українське Педагогічне Товариство в Празі, Товариство українських економістів у Подебрадах та Союз організацій інжинірів українців на еміграції. Крім того, до недавна входило до складу Комітету Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові, але після винесення комітетом протесту проти терору на Радянській Україні в звязку з процесом Союзу Визволення України наспіла до Комітету заява Президії Наукового Т-ва про вихід Т-ва зі складу Комітету. Як відомо, на останніх загальних зборах Наукового Т-ва, що відбулися 20. листопада 1932 р., новообраний голова Т-ва д-р В. Левицький обіцяв, що Товариство знов увійде до складу Укр. Акад. Комітету. І коли до Управи Комітету надійшла про це писемна заява від Президії Т-ва, то цю заяву радісно привітав Укр. Акад. Комітет на своїх річних загальних зборах 17. грудня 1932 р.

Хоча Укр. Акад. Комітет істнує вже сім років, однак широке українське громадянство, на жаль, мало поінформоване про його діяльність, а тому, гадаю, не буде зайвим подати тут короткі відомості про діяльність Комітету за минулий рік.

Головна праця Комітету була звязана з організацією 2го Українського Наукового Зїзду, в Празі, який і відбувся в днях 20—24. березня м. р. Зїзд, безперечно, виконав своє завдання — підвести підсумки тої роботи, яку перевели українські наукові працівники за десять років свого перебування на еміґрації, та наочно засвідчив, що ці підсумки — досить значні. Докладний звіт про праці Зїзду має вийти у світ в найближчому часі.

Другою справою, що має також загальне значіння, слід признати справу виготовлення до друку книжки „Україна та український нарід", яку береться видати анґлійською мовою Українське Бюро в Льондоні. Більшість статтей, що мають увійти до цієї колективної праці, вже поступила від авторів, а тому можна сподіватися, що й ця книжка незабаром появиться у світ.

Щоб покінчити з видавничою справою, мушу згадати про заснування при Укр. Акад. Комітеті спеціяльного фонду ім. Е. Чикаленка. В кінці м. р. фонд випустив перше своє видання, а саме, книжку Е. Чикаленка „Уривок з моїх споминів за 1917 р." разом з іменним показчиком до перших трьох книжок „Спогадів" виданих Спілкою „Діло", та до „Уривка з моїх споминів за 1917 р." Накінець, Комітет видав „Бібліографічний показчик наукових праць укр. еміграції 1920—1931 рр. Немалу увагу довелося Комітетові присвятити справі забезпечення дальшого істнування українських високих шкіл у Чехословаччині. Управа Комітету подала відповідний меморіял чехословацькій владі, крім того, голова Комітету акад. проф. І. Горбачевський мав спеціяльну авдієнцію у президента Т. Г. Масарика. Завдяки цим заходам усі три високі школи в Чехословаччині продовжують надалі своє істнування, але внаслідок загальної економічної кризи уряд ЧСР змушений зменшити розмір субвенції на утримання Українського Університету в Празі та Української Господарської Академії в Подебрадах і зовсім позбавити субвенції на деякий час Український Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова в Празі.

Вкажу далі на те, що з ініціятиви Укр. Акад. Комітету повстала в Празі нова українська наукова організація — Українська Наукова Асоціяція, установчі збори якої відбулися 7-го грудня м. р. Згадаю також про те, що Комітет улаштував дві Академії — з нагоди 2000-ліття Вергілія та з нагоди 100-ліття в дня смерти В. Гете.

Йдучи назустріч постанові 2-го Українського Наукового Зїзду в Празі, Управа Комітету рішила заснувати при Комітеті інформаційну Комісію, завданням якої є інформувати чужинців про здобутки української науки в ріжних її галузях та взагалі про українське наукове життя.

Слід також мати на увазі, що Управа Комітету вела постійні зносини з міжнародньою комісією інтелектуальної співпраці при Лізі Націй, доставляючи цій Комісії ріжні інформації в справах педаґоґічних, бібліографічних і ін.

Накінець, можна додати, що Український Акад. Комітет у міру своїх матеріяльних засобів признає допомогу українським орґанізаціям. Так, у минулому році Управа Комітету матеріяльно підтримувала ЦЕСУС щомісячною асиґнсвкою 100 кч. і одноразовою 300 кч. на подорож на міжнародній студентський зїзд, асиґнувала 1000 кч. Т-ву „Музей Визвольної Боротьби України", на „Український Дім" у Празі й ін.

Як уже раніш я згадував, 17-го грудня м. р. відбулися річні загальні збори Комітету, на яких, між іншим, переведено вибори нового складу Управи Комітету. До Управи тепер входять: акад. проф. І. Горбачевський (голова), акад. проф. С. Смаль-Стоцький і проф. А. Яковлів (заступники голови), члени — проф. С. Бородаєвський, проф. В. Гармашів, доц. В. Іванис, проф. Б. Матюшенко (генеральний секретар), проф. К. Мацієвич та проф. С. Сірополко.

Ст. Сірополко.

Підсумки шкільного плебісциту в 1932 р.

БУЧАЧЧИНА.

1) Баранів	декларацій	59	за дітей	82
2) Бариш	„	158	„	218
3) Бертники	„	68	„	102
4) Білявинці	„	56	„	88
5) Бобулинці	„	38	„	58
6) Бровари	„	52	„	68
7) Бучач	„	54	„	93
8) Вербятин	„	48	„	76
9) Велеснів	„	67	„	86
10) Вістра	„	78	„	107
11) Возилів	„	60	„	78
12) Вичілки	„	130	„	228
13) Григорів	„	100	„	144
14) Губин	„	63	„	92
15) Доброполе	„	63	„	91
16) Жизномір	„	134	„	178
17) Заларів	„	113	„	175
18) Заліщики Малі	„	43	„	64
19) Залісе Короп.	„	31	„	64
20) Зелена	„	100	„	145
21) Зубрець	„	83	„	112
22) Кійданів	„	128	„	175
23) Костільники	„	90	„	142
24) Космирин	„	76	„	116
25) Ковалівка	„	47	„	67
26) Курлибанівка	„	46	„	76
27) Лазарівка (брак даних)				
28) Лука к. Устя	„	105	„	165
29) Ліщанці	„	133	„	169
30) Лядське	„	91	„	114
31) Медведівці	„	101	„	142
32) Межигіря	„	99	„	163
33) Монастириська	„	94	„	140
34) Нагірянка	„	72	„	113
35) Новоставці	„	50	„	80
36) Новосілка Язл.	„	50	„	69
37) Нисколизи	„	38	„	57
38) Осівці	„	85	„	115
39) Озеряни	декларацій	69	за дітей	103
40) Олеша (внесли самі — не через плеб. комітет)				
41) Передмістя Язл.	декларацій	37	за дітей	53
42) Петликівці Нові	„	47	„	51
43) Петликівці Старі	„	85	„	113
44) Пилява	„	43	„	62
45) Пишківці	„	76	„	116
46) Помірці	„	69	„	100
47) Порхова	„	63	„	92
48) Потік Золотий	„	52	„	90
49) Ріпинці	„	75	„	117
50) Русилів	„	76	„	109
51) Сокілець	„	38	„	57
52) Стінка	„	107	„	157
53) Сновидів	„	131	„	189
54) Трибухівці	„	114	„	140
55) Тростянці	„	110	„	156
56) Устє Зелене	„	125	„	210
57) Чехів	„	70	„	92
58) Цвітова	„	85	„	115
59) Яловець	„	35	„	51
60) Яргорів	„	125	„	181

На 82 громади бучацького повіту 60 внесло шкільні декларації за українською мовою навчання в школі. З числа 82 громад 10 громад має школу з українською мовою навчання і тому не вносили шкільних декларацій. Це отсі села: Бобрівники, Красіїв, Миколаївка ад Губин, Рукомиш, Переволока, Заривинці, Соколів, Сороки, Скоморохи Слобідка Горішна. Не внесли шкільних декларацій села:Беремяни, Грабина, Дубенка, Коропець, Савалуски, Звенигород. У Звенигороді не вношено декларацій тому, бо в громаді нема вимаганого законом 25 відс. українського населення. В інших 7 громадах повіту населення в переважаючій більшости неукраїнське. В цілости шкільний плебісцит випав уповні вдоволяюче.

НОВИНКИ

— **Львівські автобуси** перебере закордонне підприємство. В тій справі переговорює львівський маґістрат із закордонними підприємцями. Хоче їм віддати автобусову комунікацію, бо цього року дефіцит із автобусів має дійти до 130.000 зол.

— **Засудили 16 польських студентів.** У львівському суді закінчилася ап. розправа польських студентів, яких городський суд адміністраційно покарав був грошевою карою або арештом за участь у протижидівських ексцесах. Засудили їх на кару арешту 2—3 днів із заміною на 50—30 зол. гривни.

— **Самогубство у залізничому ваґоні.** У ваґоні поспішного поїзду, що їхав зі Львова до Кракова на дворці в Ряшеві застрілилася Каз. Косач зі Львова. Вона від кількох літ жила в сепарації з чоловіком. Виїхала була до Кракова з приятелем.

— **Траґедія служниці.** Стверджено, що дівчина, яку найшли в ставі біля лисинецької фабрики дріжджа, називалася Казимира Купчак і була служницею зі Львова. Лишила картку зі словами: „З причини біди і поневірки відбираю собі життя".

— **Буревії та сніговії над Польщею.** Із усієї Польщі приходять вістки про сніговії, що лютували нічю на вівторок. У Лодзі буревій поломив дерева, поперевертав вози та стодоли. Вихор позривав крамничні шильди, повибивав багато шиб у вікнах. Сніг завіяв залізничі та трамваєві шини. В 8. год. рано було так темно, що хвилево мусіли здержати комунікацію. Наслідком сніговії на шляху Ґрабів-Тополя біля Лодзі впало у придорожній рів авто та розбилося. Пять подорожніх поранилося. Під Вижковом залізничий поїзд наїхав на тягарове авто, що везло телята, домашню птицю та скрині яєць. Були ранені 3 подорожні того автобуса. Над Познанем лютувала буря з дощем і громами. Над раном буря перемінилася у сніговію. Падав такий великий сніг, що поїзди спізнилися на пів години. Також у Варшаві лютувала сніговія.

— **Під уваґу легковірним селянам.** В селі Горайці любачівського повіту трапився такий випадок: До старшого й заможного господаря

Білого, що саме продав на ярмарку свиню, згодився якийсь ошуканець і сказав, що син Білого (інжинір, що перебуває тепер на Чехословаччині) попався у вязницю Бриґідки та що йому грозить кара смерти. Але, мовляв, можна його ще вирятувати, треба тільки перекупити сторожів вязниці. Білий зібрав біля 300 зол. і поїхав негайно з незнаним „добродієм" до Львова. Все те відбулось у великій тайні, бо, як сказав цей „добродій", справа донесеться до Львова, то тяжче вже буде вирвати Білому сина з вязниці. У Львові казав ошуканець ждати Білому на сина в означеному місці, а сам взявши гроші та ще й кожух і шапку (мовляв, в сільському вбранні легше буде йому дістатись до сторожів вязниці) пішов „визволяти" вязня. Довге очікування на сина відчинило врешті очі Білому. Обідраний з грошей та одежі — за баранкову шапку дістав кашкетик — вернув додому.

— **Бандитизм у краю.** На Степана Гуровського з Нижнева, що віз збіже до млина, напало в лісі трьох людей, і побивши його, забрали два мішки пшениці й повезли своїми саньми до Тисьмениці. — В Молоткові пов. Надвірна чотири замасковані грабіжники напали на дім Хаіма Наґлера, побили цілу родину й стали пліндрувати. На крик нападених збіглися сусіди й сполошили бандитів.

— **Помер від порошків Каси Хорих.** У Холкі недужав від довшого часу на болі голови монтер Дубачинський. Він зажив порошки, які дістав із Каси Хорих, і збожеволів. Дубачинського перевезли до шпиталю, та там він помер після страшних мук.

— **Може посилати безплатні листи.** Вашинґтонський сенат вшанував вдову по президенті Куліджеві так, що признав їй право, на основі якого може до кінця життя надавати всі свої листи без почтової оплати.

— **Ліндберґ переноситься до Европи.** Американська преса повідомляє, що Ліндберґ задумує перенестися до Европи, правдоподібно до Франції. Хоче покинути Зл. Держави, де безнастанно напастують його шантажисти, грозячи вхопленням другого його сина.

—o—

Дописи.

СТРІЛИСЬКА НОВІ.

Вистава „Лісової пісні. Свою цьогорічну діяльність започаткував аматорський гурток виставленням дня 29. січня п. р. драми-феєрії у трьох діях Лесі Українки п. н. „Лісова пісня". Підготовкою занявся молодий письменник п. Володимир Лопушанський, що під його режисерією добула вистава велике признання. Хоча сама драма дуже тяжка (її майже ніколи не виставляють в цілості), а технічні трудноші при ній незвичайно важко побороти на сцені, не вивінуваній в модерні технічні засоби, то всетаки завдяки дбайливості режисера драма пройшла із повним успіхом, даючи глядачам справжню естетичну насолоду. Виставку попередив популярний виклад п. Володимира Лопушанського, що кинув світло на давнє життя наших пращурів у відношенні до мітичних богів, навязуючи до виставлюваної драми. Гра аматорів виказувала всі додатні прикмети, що були вислідом довготріваючої праці. Тяжкі ролі були незвичайно добре опановані й відчуті. Гра поважного дядька Лева (Данило Задорецький), настроєво-драматичного Лукаша (п. Евген Лопушанський), мов заслуханої в саму себе мавки (п. Дарка Горинь), життерадісного перелесника (Михайло Ґельнер), темпераментної вдовички Килини (п. Наталка Мацьківна) могла вповні задоволити і найвибагливішого глядача. Коли додати правдиво-мистецьке оперування технічними засобами, то виставу можна уважати за одну із найкращих, що пройшли на стрілиській сцені. Побажатиб лиш гурткові дальшої успішної праці в околиці, що причинилосяб до загального культурного піднесення населення. К.

КОПИЧИНЦІ.

Свято в честь Мазепи. Дня 5. п. м. відбувся в Копичинцях концерт в честь гетьмана І. Мазепи. Реферат виголосив дир. школи У. П. Т. Пенцак. Співав гарно мішаний і мужеський хор місцевого „Бояна" під орудою п-і Біланової. П-на Парася Еліївна віддеклямувала з чуттям поему „За Десну" Матієва-Мельника. Найкращою точкою програми був виступ нашого оперового співака д-ра Василя Тисяка, якого спів захоплював усіх. Саля Народнього Дому була переповнена. В програмі „Бояна" є улаштувати Мазепинські концерти в кількох більших селах повіту.

Філія „Просвіти" в Копичинцях переводить якраз тепер загальні збори по всіх читальнях і на протязі місяця та кампанія має бути закінчена. При нагоді загальних зборів по читальнях повинні відбутися також загальні збори кружка Р. Ш. Із 27 сіл копичинецького судового повіту внесено подання про заснування кружків Р. Ш. Нововибраний недавно виділ філії „Просвіти" задумав втягнути до просвітянської роботи також інтелігентне жіноцтво і в тій справі відбулися вже сходини. Зголошено два реферати, які будуть предметом дискусії на других сходинах, а опісля з тими рефератами пані поїдуть по читальнях.

Організаційний рух. В самому місті помітне оживлення серед української громади. Спортовий клюб „Стріла" відкрив в Народньому Домі свою домівку, до якої щоденно вечором сходиться молодь на читання газет, гру в шахи та пінг-понг. Т-во „Боян" приступило до організації дутої орхестри, якої відсутність давалася діймаюче відчувати. Молодь дуже радо ходить на теорію музики і нетерпеливо очікує моменту, коли почне науку також на інструментах. Частину грошей на інструменти громадянство вже зложило, дальші датки і декларації збираються, а щоб справу приспішити, 20 громадян рішило затягнути позичку в Українбанку на суму дві тисячі зол. В останніх днях обняв урядування в філії „Просвіти" просвітянин-організатор Королько, якого головним завданням на найближчі місяці буде організувати хори по читальнях найближчих до Копичинець сіл, а також поставити відповідно аматорські гуртки при читальнях чи кружках Р. Ш.

СТАНИСЛАВІВ.

Нова національна станиця. Відома річ, що фреквенція в усіх середніх школах у Польщі та зокрема в українських, постійно зменшується. Те саме явище помітне у Станиславові. Ще перед 7 роками учнів в тутешній україн. держ. гімназії було ок. 700, сьогодні це число впало на 320. Коли в такому темпі дальше малітиме число учнів, то — в звязку ще з новою шкільною реформою, — гімназію взагалі можуть зліквідувати. Це явище повинно приневолити наше громадянство призадуматися над його причинами та засобами боротьби з ним. Бурса, що за мінімальну оплату моглаб удержати учня, значно змінилаб цей стан. Розуміється, що на таку акцію треба грошей. В сьогоднішніх обставинах це справа нелегка, але вона настільки важна, що мусимо вжити всіх заходів, щоби потрібні гроші роздобути. Пригадаймо собі, що перед війною були в Станиславові 4 мужеські бурси й одна жіноча, всі переповнені, а сьогодні існує тільки 1 бурса філії „Просвіти" з 35 учнями, зорганізована на засадах самовистарчальности, отже з високими оплатами. І тому з радістю мусимо повитати нову національну станицю в Станиславові, нове статутове товариство „Українська Селянська Бурса", якого конститууючі збори відбулися 28. І. ц. р. На чолі тої установи, до повставання якої головно причинився дир. Никифор Ланиш, — станув адвокат д-р Микола Бих. Товариство гадає вже в найближчому шкільному році розпочати діяльність, перевівши до того часу підготовчу працю. Наскільки люди не розуміють справжніх цілей тої установи та цілої ситуації, в якій ми тепер опинилися і яка вимагає від кожного максимум жертв, свідчить про це виступ на загальних зборах одного гімназійного вчителя, який енергічно добивався, щоби членську вкладку до товариства означити щонайвище на 25 сот. Вітаючи нову інституцію — бажаємо їй витревалости та найкращих успіхів у праці.

Комітет допомоги українській виставці в Шікаґо. У цих днях повстав з ініціятиви т-ва „Молода Громада" комітет для допомоги в організації українського відділу на всесвітній виставці в Шікаґо. Завданням комітету зібрати, евентуально купити, відповідну кількість експонатів, що найкраще ілюстрували би наші культурні, мистецькі, господарські та економічні досягнення, а крім того зібрати означену центральним комітетом у Львові суму грошей. На чолі комітету станула відома на станиславівському ґрунті зі своєї праці й енергії п-і Марія Олексин, а в комітеті найшлися між іншими п-і дир. Велигорська Марія і Рублева. Комітет виловив із себе фінансову комісію, до якої ввійшли дир. Теодор Мартинець, інж. Ілько Семянчук і М. Кушнір. В найближчих днях фінансова комісія буде переводити збірку між громадянством. Маємо надію, що станиславівська громада, розуміючи вагу пропаганди української справи поза межами краю, — піде назустріч тій акції.

ЄЗУПІЛЬ.

Гостина театрику „Криве Дзеркало". Нашу околицю обїздить тепер ревієва трупа Яреми Стадника „Криве Дзеркало", виставляючи крім двох ревієвих програм і відому песу Макса Гальбе „Молодість". Іноді трупа попадає на 1—2 вистави і в приміське село. Весь тягар праці в трупі спочиває на дружині п. Яреми Стадника, що є справді доброю танцюристкою, на самому Яремі й арт. Романові Янішевському, котрі не сиділиб дурно і в складі найкращих великоміських труп. Помагає трупі п. Софія Стадникова, головно сольовими співами. Хоч театрик не цурається виступів і в найглухіших закутинах та оживляє місця, котрі ніколи не бачили по людськи зроблених виступів, то ця жертва не дає потрібних прибутків. У часі найгірших морозів актори працювали в дуже поганих умовинах. Небавком п. Софія Стадникова виїде на Буковину, де один місяць гостинно виступатиме в українськім театрі Терлецького. Цілаж трупа продовжує обїзд Галичини, повертаючи й до більших міст. Наша інтелігенція по містечках повинна дати трупі всяку допомогу, головно в справі кольпортажі білетів між своїми людьми й національними меншостями та в справі приміщення. З другого боку і трупа повинна постаратися про окремий, але солідний репертуар для наших містечок і якнайменше користати з грубих і диком шитих дотепів. Гармонізовані Лисенком та іншими кращими музиками народні пісні теж можуть мати перед у сольових співах. К-с.

Нові книжки й журнали.

„ЗИЗ", сатиричний журнал, ч. 3. Зміст: Лещатоманія (рис.). На шпилях політики. Весела жалоба. Міжнародня мова. З настроїв. Суд над Дашкевичем (рис.). На фільольоґічному фронті без змін. Зі студентського життя (рис.). Свято 22. січня у Львові (рис.). Чесний делюї З рисунків малого Ромця (рис.). Ода до жінки.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.
Четвер, 16. II. год. 7.30 веч. „Розбійники" (Абон. 7).

Театр Ріжнородностей.
Четвер, 16. II. год. 7.30 веч. „Мадмуазель" (вистава закупл.).

Кіна.

АДРІЯ: „Дім ч. 13" (I. „Тайна вязничної келії", II. „Любка смерти"), додаток: „Трубач Сім у Парижі".
АПОЛЬО: „Ромео та Юльця".
АТЛЯНТІК: „Аріяна" (на осн. Кльода Анета).
КАСІНО: „Чемп" (із Волесом Бері).
КОЛІСЕЙ: „Остання парубоцька ніч", ревія „Завізний карнавал".
КОПЕРНИК: „Райський птах" (Дольорес дель Ріо).
МАРУСЕНЬКА: „Райський птах" (Дольорес дель Ріо).
МІРАЖ: „Райська ніч" (Анні Ондра).
ОАЗА: „Вогнище" й ревія.
ПАЛЯС: „Ясноволосий сон" (Ліліяна Гарвей).
ПАН: „Зунгу".
ПАСАЖ: „4 утікачі" (Том Мікс).
ПРОМІНЬ: „Шлях до раю" (Лід. Гарвей).
СТИЛЕВЕ: „Х 27" (Марлена Дітріх), ревія: „Праця збогачує".
УТІХА: „Піднебесний роман" і ревія.
ХИМЕРА: „Теодозія із Севастополю".

Закордонне радіо.

Четвер, 16. лютого 1933.
Барі (269,4) 20.45 Опера. **Братислава** (279,3) 12.30 Концерт, 17.50 Балалайка. **Штутґарт** (360,6) 10.10 Пісні Рену, 12.00, 13.30, 17.00 Концерт. **Ляйпціґ** (389,6) 21.10 „Дер Шварцкінстлер" комедія Гетта. **Букарешт** (394,2) 17.00 Легка музика, 19.30 Опера. **Білгород** (429,7) 16.30 Пісні, Гроздановича. **Лянґенберґ** (472,4 13.00 Концерт, 20.40 Нар. музика (спів, сіль. капеля). **Прага** (488,6) 19.25 „Пробудження" песа Врхліцького. **Відень** (518,1) 15.30 Скрипка. **Харків** (937,5) 10.00, 13.15, 15.15, 18.40 Концерт, 16.30 Концерт для дітей, 24.00 Оп. арії.

Пятниця, 17. лютого 1933.
Братислава (279,3) 18.25 Фортепян, 19.30 Концерт. **Міляно** (331,4) 21.00 Концерт Іг. Стравінського. **Рим** (441,2) 16.00 Фортепян, 20.45 Концерт. **Лянґенберґ** (472,4) 16.20 Для молоді „Як корабельний хлопець у Чіле", „Вчуся китайської мови", 20.15 Вес. вечір. **Прага** (488,6) 20.00 Хор Сметани, 21.00 Концерт. **Відень** (518,1) 20.05 Симф. концерт. **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. орхестра, 19.30 Опера. **Харків** (937,5) 10.30, 15.15, 17.40 Концерт, 16.00 Концерт для дітей, 24.00 Звуковики. **Москва** (1000) 17.25 „Руслан і Людмила" оп. Ґлінки (Досв. 720 м.).

Львівське радіо.

Четвер, 16. лютого 1933.
11.40 Огляд преси, 12.10, 16.15 17.28 Ґрамофон, 12.20 Метеорольоґ. комунікат, 12.35 Шк. концерт, 15.15 Господарський комунікат, 15.25 Збіжева біржа, 15.30 Ґрамофон, Сільва рерум, 16.00 Поляки на Литві, литовці в Польщі, 16.25 Лекція фр. мови, 17.00 Концерт 12-літн. пяніста Рапеля, 17.15 Почт. скринька для дітей, 17.40 Відчит, 18.00 Легка музика, 19.05 Всячина, 19.20 Рільн. комунікат, 19.30 Оповідання старого Матвія, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Гендлева ораторія Юда Макавей, Спортові вістки, 23.00 Танк. музика.

Пятниця, 17. лютого 1933.
12.10 Ґрамофон, 15.15 Господар. комунікат, 15.25 Збіжева біржа, 15.35 Відчит, 15.50 Ґрамофон, Сільва рерум, 16.25 Муз. загадки для молоді, 16.40, 18.50 Лещатарський відчит, 17.00 Орхестра, 18.00 Легка музика, 19.00 Балачка з молодими та старшими, 19.30 Вистава в Шикаго, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Муз. балачка 20.15 Симф. концерт, 22.40 Спортові вістки, 23.00 Коли всі танцюють, муз. репортаж.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10